

[Søren Andersen.]

der gives så mange penge ud — man disponerer slet ikke så lille et stykke ud i fremtiden, nemlig indtil 1970 — når man disponerer næsten fuldkommen uden at fortælle, hvordan disse ting skal betales. Det havde kommissionen da i hvert tilfælde på sit ganske vist mere begrænsede område sagt noget om. Her følger man altså heller ikke principperne i kommissionsbetænkningen, her følger man altså heller ikke tanker, som de ærede medlemmer fru Grethe Philip og hr. Niels Mørk repræsenterede dengang. Jeg konstaterer derfor her igen, at der må være sket noget på et eller andet tidspunkt, for der plejer altid inden for de nævnte partier at være vældigt samarbejde og forslag, og i det hele taget plejer man at kunne regne med, at de to partier dækker deres repræsentanters synspunkter. Det er vel ikke sådan, at regeringen ikke har turdet eller ikke har kunnet enes om at fortælle noget om, hvordan betalingen skal finde sted, for selv om velstanden i samfundet da forhåbentlig i tiden indtil 1970 stadig vil være i vækst — og det er der ingen grund til at tro ikke vil være tilfældet — så skal goderne alligevel betales. Der er her i lovforslagene udstedt en veksler, men lad os så høre noget om, hvordan denne veksler skal betales.

Jeg har med disse bemærkninger, der veksler i form og tone for øvrigt, villet pege på en række ting, som har den stærkeste interesse i mit parti, og som har betydning for udbygningen af en virkelig folkepension, og jeg skal med disse bemærkninger tilsige en velvillig behandling i det udvalg, der måtte blive nedsat.

Clara Munck: Ud fra en konservativ livsopfattelse er det en helt naturlig erkendelse, at de gamle i dag også har været med til at skabe det samfund, vi har, og at alderdomsforsørgelsen derfor må være af en sådan art, at de, der er gamle, kan leve en tilværelse, hvor de har andel i de goder, vi andre har til rådighed, og de, der går frem mod alderdommen, får sikkerhed for, at forsørgelses-

problemet ikke eksisterer i den udstrækning, det tidligere har gjort. Vi er derfor også glade for, at den højtærede socialminister nu har fremsat forslag til lov om den såkaldte fulde folkepension, en tanke, der som sagt er på linje med vort syn på forsørgelsen. Så kan vi diskutere om den dato, da den skal træde i kraft, den 1. april 1970, er den rigtige, og vi kan også diskutere, om det i virkeligheden er fuld folkepension, vi har den 1. april 1970, hvis vi følger lovforslaget.

I henhold til den internationale konvention om minimumsnormer for social tryghed skal folkepensionen, når den omfatter hele befolkningen, udgøre mindst 40 pct. af årslønnen for en fuldt beskæftiget ufaglært arbejder i maskinindustrien. Selv med den forhøjelse af folkepensionen, som det ærede medlem hr. Niels Mørk allerede har omtalt, der træder i kraft den 1. april 1964, når vi ikke ret langt over denne minimumsgrænse. Da jeg den 4. januar i år læste i avisen, at den højtærede socialminister havde ladet udarbejde en skitse til et forslag om fuld folkepension og havde orienteret folke- og invalidepensionisternes kontaktudvalg om denne skitses indhold, gik jeg ærligt og redeligt ud fra, at der i en sådan skitse måtte være et skøn over, hvor langt vi kunne nå i dækningsprocent i den tid, det skal tage at opbygge en fuld folkepension. På det punkt synes jeg nok at lovforslaget er en skuffelse, for det, kontaktudvalget var vidende om før folketinget, og det, kontaktudvalget åbenbart har godkendt, måske også anbefalet, er forslaget om indførelse af et årligt tillæg på 900 kr. + et beløb svarende til et års sygekassekontingent, således som det ærede medlem hr. Niels Mørk også har opgjort tallene.

Det skulle altså betyde, at en enlig folkepensionist ville få 1.044 kr., ægtepar 1.188 kr. mere om året, men sådan at dette tillæg kun kan oppebæres, hvis man ikke i forvejen har indtægter, der for enlige ikke må overstige 1.000 kr. om året og for ægtepar 1.500 kr.